

Nordisk Råd vedtog i 1968 en rekommandation nr. 35/1968 om ensartet nordisk rejsebureauovgivning. I 1977 bestemtes det, at behandlingen af denne rekommandation skulle fortsættes i Nordisk Ministerråds embedsmandskomite vedrørende brugerspørgsmål.

Den svenske rejsegarantilov er fra 1972, hvor den afløste en lov fra 1967, og dens regler om sikkerhedsstillelse omfatter arrangører af selskabsrejser til lande uden for Norden og bureauer, der sælger eller formidler salg af sådanne rejser. Sikkerhedsstillelsen skal tjene til tilbagebetaling af forudbetalte beløb for rejser, der ikke gennemføres, og for så vidt rejserne er påbegyndt, men ikke slutføres, til dækning af rejsekundernes ophold i udlandet og deres hjemrejse. Afbrydes rejsen, godtgøres rejsekunden for, at kontrakten ikke er opfyldt fuldt ud. Den svenske rejsegarantilovs bestemmelser indebærer, at den individuelle sikkerhed, som rejsebureauerne skal stille, modsvarer rejsebureauernes økonomiske forpligtelser, og størrelsen af sikkerhedsstillelsen bestemmes på basis af oplysninger hel- eller halvårsvis om blandt andet antal rejsekunder, budgetteret indtægt, hjemtransportomkostninger og betalingsvilkår. De samlede sikkerhedsstillelser er fra 35 mio sv. kr. i 1967 vokset til 215 mio sv. kr. i sommeren 1978. På baggrund af denne vækst i sikkerhedsstillelsen og de kapitalmæssige omkostninger, som rejsearrangørerne må bære, samt det forhold, at den samlede sikkerhedsstillelse tager højde for den højest usædvanlige situation, at stort set alle rejsearrangører skulle blive ude af stand til at klare deres forpligtelser over for rejsekunderne, har den svenske regering i slutningen af 1977 nedsat en komite til at overveje en revision af rejsegarantiloven.

Ved det foreliggende forslag til en dansk lov om en rejsegarantifond er der lagt vægt på, at ordningen effektivt sikrer rejsekunder mod de økonomiske følger af et rejsebureaus finansielle sammenbrud, at ordningen mindst muligt griber ind i rejsebranchens struktur, samt at ordningens administration bliver så enkel som mulig, og som følge af sin utraditionelle karakter placeres uden for den statslige forvaltning.

Principperne i den foreslåede rejsegarantiordning har været forhandlet med Danmarks Rejsebureau Forening, Tjæreborg Rejser A/S, Spies Rejser – begge disse rejsearrangører står uden for brancheforeningen – forbrugerrådet samt Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

Efter lovforslaget oprettes en privat, selvejende institution, hvis formål er at sikre rejsekunder, der her i landet har købt en selskabsrejse, som ikke

påbegyndes som følge af et rejsebureaus økonomiske forhold – f. eks. betalingsstandsning eller konkurs – eller hvor sådanne økonomiske forhold hos rejsearrangøren medfører en væsentlig misligholdelse under rejsens forløb. I sådanne tilfælde kan rejsekunden af fonden kræve forudbetalte beløb for den ikke påbegyndte rejse godtgjort, og fonden kan yde en rimelig godtgørelse for den i væsentlig grad misligholdte rejse. Fondens kan også yde »strandede« rejsekunder bistand under opholdet og skal om fornødent sørge for disses hjemtransport.

Efter ordningen skal ethvert rejsebureau, der arrangerer, sælger eller formidler salg af selskabsrejser, anmeldes til og registreres i fonden, hvis midler tilvejebringes ved, at rejsearrangøren for hver påbegyndt rejse betaler et garantibidrag på 5 kr. til fonden. Sikkerheden for rejsekunden ved køb af selskabsrejser ligger i den kollektive fond, der herved opbygges, men ved siden heraf skal ethvert rejsebureau stille en individuel garanti på 100.000 kr.

Da antallet af selskabsrejser pr. år udgør omkring 1 mio. – ifølge Danmarks Statistik 1.053.011 i 1977 – vil der årligt blive indbetalt ca. 5 mio. kr. til fonden.

Fondens mulighed for at sikre rejsekunder er i øvrigt uafhængig af, om der i fonden gennem indbetaling af garantibidrag er opsamlet tilstrækkelige midler til at imødegå anmodninger fra rejsekunder om godtgørelse og bistand, idet fondens bestyrelse forudsættes at tilvejebringe de nødvendige midler hertil og i øvrigt til fondens etablering gennem låneoptagelse i et pengeinstitut, i fornødent fald med statsgaranti, jfr. forslaget § 7, stk. 1, 2. pkt. De økonomiske midler, der vil være nødvendige for, at fonden kan klare sine opgaver i tilfælde af et finansielt sammenbrud inden for rejsebranchen, vil, når bortses fra ganske enkelte rejsearrangører, kunne opsamles i fonden gennem ét års indbetaling af garantibidrag.

Om lovforslaget i øvrigt henvises til dette og til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Forslaget vil ikke medføre finansielle eller administrative konsekvenser for stat eller kommune.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Fonden foreslås oprettet som en privat, selvejende institution, hvorved fonden placeres uden for det statslige regie. Dette sker bl. a. af praktiske